

Jeroen Bakker

In 2009 was daar plots Dorine Wiersma die in de Wereld Draait Door haar droogkomische maar vernietigende lied over 'Stoute' Heleen van Rooyen vertolkte, waarmee ze in 2009 de Annie MG Schmidtprijs won. Zo zette ze zichzelf en haar luchtige maar soms ook stevige manier van uithalen naar bekend Nederland in een klap op de kaart.

In haar vorige programma *Rustig blijven* was Dorine nog op zoek naar rust en een geschikte man. Beiden zijn inmiddels gevonden en in *Goed zo Dorine* verhaalt ze maar zingt ze vooral over haar nieuwe leven in een rijtjeshuis in Zeist, omgeven door oermoeders met helende krachten en BN'ers die zich in het dagelijkse leven verrijken door in ondergoed op reclameposters te hangen en je geld proberen uit de zak te kloppen met liefdadigheidsshow's.

Wiersma lijkt schoorvoetend en zelfs ietwat nerveus te beginnen aan de avond. Al snel wordt duidelijk dat zij het niet moet hebben van een overdonderende aanwezigheid, stand-up kwaliteiten of improvisatie. Geen ramp, ze is innemend genoeg en hoewel de verhalen die zij vertelt en waarmee ze haar liedjes gedeeltelijk aan elkaar praat soms geestig zijn, is zij toch vooral in haar element tijdens haar liedjes. Dat ze geen geweldige stem heeft doet daarbij geen afbreuk, het benadrukt de cynische toon van de teksten en niet te vergeten haar mooie gitaarspel.

In de liedjes en teksten tussendoor krijgt toch vooral de vrije school opgevoede, dierenfluisterende, auradichtende en antroposofische 'Steiner belt' van Nederland ervan langs. Door gezond en verantwoord leven leef je zogenaamd langer, of lijkt dat leven alleen maar langer te duren? Ze geeft inmiddels ook gitaarles aan kindjes genaamd Wolf en Arend, maar de hel breekt los als de kinderen dorstig worden en op vijfjarige leeftijd zich nog proberen te laven aan borstvoeding die je ze niet kan geven.

De maat die genomen wordt met volgevreten types en BN'ers in het algemeen krijgt een hilarische climax als ze tijdens het tenenkrommende feestje bij een van haar oerrijke burens eerst wijn over de witte gordijnen sproeit om vervolgens in het gehele huis stront achter te laten die zij heeft binnengelopen via de waarschijnlijk zich voor de deur ontladende labrador. Daarnaast verhaalt Wiersma toch vooral ook veel over zichzelf, over het vrouw zijn en alledaagse dingen. Er klinkt enorm veel geestige zelfspot door in onder andere haar liedjes over lastige dieren en in het lied 'Ik ben een koe' waarin ze het gevecht aangaat met haar magnetron en andere moderne snufjes.

Dorine Wiersma blijft in haar nieuwe show zichzelf en doet toch vooral waar ze goed in is: het spelen van liedjes over droogkomische, soms bizarre situaties en alledaagse dingen. Met haar zeer eigen stijl is ze een welkome aanvulling voor cabaretminnend Nederland. Zelfs met die bijl in haar tas zal ze in de meeste theaters wel worden binnengelaten.